

**ПРИСЪДА № 37 ОТ 22.06.2010 Г. ПО ВНОХД № 197/2010 Г., НК, II С-В НА АПЕЛАТИВЕН СЪД
- СОФИЯ**

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНА КОЛЕГИЯ, 2 състав в открито съдебно заседание на двадесет и втори юни две хиляди и десета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:АНТОАНЕТА ДАНОВА
ЧЛЕНОВЕ:ЛАДА ПАУНОВА
ВЕРА ЦВЕТКОВА

при участието на секретаря Калина Николова и прокурора ГОЧЕВА, след като разгледа докладваното от съдия ДАНОВА внохд 197/2010 г. ВЪЗ ОСНОВА НА ЗАКОНА И ДАННИТЕ ПО ДЕЛОТО и на основание чл. 336, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 334, т. 2 от НПК

ПРИСЪДИ:

ОТМЕНЯВА присъда от 13.11.2009 г. на Софийски градски съд, Наказателна колегия, 6 състав, постановена по нохд 1760/2006 г., с която подсъдимият С. К. П. е признат за невиновен и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 203, ал. 1 във вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 201 във вр. с чл. 282, ал. 3 във вр. с ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и вместо нея

ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА подсъдимия С. К. П., български гражданин, с висше образование, женен, неосъждан, за ВИНОВЕН в това, че за периода от 28.01.1993 г. до 19.03.1993 г.в гр. С., при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице-управител на "И." ЕООД присвоил чужди пари на обща стойност 39 667 832,97 /неденоминирани лева/, собственост на "И." ЕООД, връчени в това му качество и поверени му да ги пази и управлява, като длъжностното присвояване е в големи размери, поради което и на основание чл. 202, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 201 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК го ОСЪЖДА на четири години лишаване от свобода, като го ОПРАВДАВА по първоначално повдигнатото обвинение по чл. 203, ал. 1 във вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 201 във вр. с чл. 282, ал. 3 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК; за това, че за улесняването на длъжностното престъпление е извършил и друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание -чл. 282, ал. 3 във вр. с ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК; за това в продължаваното престъпление да се включва деянието, осъществено за периода от 23.06.1993 г. до 30.06.1993 г.; за разликата в стойността на предмета на престъплението от 39 667 832,97 неденоминирани лева до 49 917 832,97 неденоминирани лева, както и за това да е извършил деянието в съучастие с П. Т., Ж. Т., П. К. и Р. М., четиримата действащи като подбудители и помагачи.

На основание чл. 61 т. 3 и чл. 59, ал. 1 от ЗИНЗС определя първоначален "общ" режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, като подсъдимият С. К. П. следва да бъде настанен в затворническо общежитие от открит тип.

На основание чл. 202, ал. 3 във вр. с чл. 37 т. 6 от НК лишава подсъдимия С. К. П. от право да заема ръководна работа и работа, свързана с управление и пазене на имущества на държавата, на общините, на кооперациите, на обществените организации и на другите юридически лица, в който те участват за срок от четири години.

На основание чл. 189 от НПК ОСЪЖДА подсъдимия С. К. П. да заплати направените по делото разноски на досъдебното и съдебно производство в размер общо на 3000 лв., както и 5 лв.д.т. за служебно издаване на изпълнителен лист.

Присъдата може да се обжалва и протестира в 15 дневен срок от днес пред ВКС на РБ.

МОТИВИ към присъда по внохд 197/10 г. по описа на САС, НК, 2 състав

С присъда от 13.11.2009 г. Софийски градски съд, Наказателна колегия, 6 състав, постановена по нохд 1760/2006 г.е признал подсъдимия С. К. П. за невиновен в това, че: През периода 28.01.1993 г. до 30.06.1993 г. в гр. С., при условията на продължавано престъпление, като извършител в съучастие с П. Д. Т., Ж. С. Т., П. Д. К. и Р. М.- израелска гражданка /неустановено лице/, последните четирима като подбудители и помагачи, в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение -управител на "И." ЕООД, присвоил чужди пари на обща стойност 49 917 832,97 /неденоминирани/ лева, собственост на "И." ЕООД, връчени в това му качество и поверени му да ги пази и управлява, като за улесняването му е извършил и друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание, с цел да набави за горните четири лица имотна облага в размер на 49 917 832,97 /неденоминирани/ лева и от това са настъпили значителни вредни последици за "И." ЕООД в размер на 49 917 832,97 /неденоминирани/ лева и случаят е особено тежък, като присвояването е в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, поради което и на основание чл. 304 от НПК го е оправдал по повдиганото срещу него обвинение за престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 282, ал. 3 вр. ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, както следва:

1. В периода 28.01.1993 г. до 25.02.1993 г. в гр. С., при условията на продължавано престъпление в качеството си на длъжностно лице - управител на "И." ЕООД, като извършител в съучастие с П. Д. Т. и Ж. С. Т.- подбудители и помагачи, представители на ЕТ "Л.-П. Т."- гр. П., присвоил чужди пари на стойност 26 393 500 /неденоминирани/ лева, собственост на "И." ЕООД, връчени на С. П. в това му качество и поверени му да ги пази и управлява, като сумата е преведена, съгласно сключен договор за съвместна дейност между ЕТ "Л.-П. Т." гр. П. и "И." ЕООД от 28.01.1993 г. на стойност 1 000 000 щатски долара, равностойни на 26 393 500 /неденоминирани/ лева за закупуване на машини и съоръжения за съвместната дейност, която се изразява в извършване на строителство, дървообработване, производство и търговия с мебели и други производни от дървообработващата дейност:

- В периода от 28.01.1993 г. до 05.02.1993 г. присвоил 13 122 500 лева /неденоминирани/, равностойни на 500 000 щатски долара, съгласно Наредително писмо № 0050 от 05.02.1993 г. на "И." ЕООД, подписано от управителя С. П. до "Българска външнотърговска банка" и банково бордеро № 500502/05.02.1993 г. на същата банка, на основание сключен договор между ЕТ "Л.-П. Т." - гр. П. и "И." ЕООД от 28.01.1993 г., които са преведени в полза на ЕТ "Л.-П. Т." гр. П. по сметка в "Балканбанк" АД-клон П..

- В периода от 28.01.1993 г. до 25.02.1993 г. присвоил 13 270 601,87 лева /неденоминирани/, равностойни на 500 000 щатски долара, съгласно Наредително писмо № 0084/24.02.1993 г. на "И." ЕООД с управител С. П. до "Българска външнотърговска банка" и банково бордеро № 500551/25.02.1993 г. на същата банка, на основание сключен договор между ЕТ "Л.-П. Т." гр. П. и "И." ЕООД от 28.01.1993 г., които са преведени в полза на ЕТ "Л.-П. Т." гр. П. по сметка в "Балканбанк" АД клон П.,

като за улесняване на присвояването С. К. П. е извършил и друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание - такова по чл. 282, ал. 3 във вр. с ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от Наказателния кодекс - в периода от 28.01.1993 г. до 25.02.1993 г. в гр. С., при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение - управител на "И." ЕООД, нарушил и не изпълнил служебните си задължения и превишил властта и правата си, визирани в:

Договор за възлагане на управление на еднолично търговско дружество с ограничена отговорност от 09.12.1992 г. между Министъра на търговията /принципала/ и С. К. П. /управител/ - чл. 9, б. "б" - "Управителят има право да осъществява инвестиционната политика на дружеството при съгласуване с принципала" и чл. 12, б. "а" - "Управителят е

длъжен да уведомява в писмена форма принципала за всички обстоятелства, които са от съществено значение за дружеството";

Закон за сделките с валутни ценности и за валутния контрол -т. 1 - "Този закон урежда контрола, който се извършва върху сделките и действията с валутни ценности и има за цел да охранява установения в страната валутен режим", т. 2 - "На валутен контрол подлежат всички сделки и действия, имащи за предмет валутни ценности, сключвани и изпълнявани или извършвани от местни лица или между местни и чуждестранни лица", т. 3 - "По смисъла на този закон валутни ценности са: а/ чуждестранни банкноти, монети, книжни пари, които са законно платежно средство в чужбина";

Постановление № 15 на МС от 08.02.1991 г. -Чл. 1/1/ Всички плащания на територията на страната се извършват в български левове;Чл. 1/2/ Забранява се от 1 април 1991 г., продажбата в страната на стоки и услуги срещу чуждестранна валута; Чл. 3/3/. Необходимо е разрешение от Българска народна банка за следните преводи и плащания към местни и чуждестранни лица в чужбина 3. Инвестиции в чужбина.;Чл. 3/4/ Разрешенията по ал. 3 се издават съгласувано с Министерството на финансите, а когато платецът е държавно предприятие или дружество с над 50% държавно участие - и с компетентния орган, който упражнява правото на държавата като притежател на капитала, с цел да набави за П. Д. Т. и Ж. С. Т. - представители на ЕТ "Л.-П. Т." - гр. П. имотна облага в размер на 26 393 500 /неденоминирани/ лева и да причини вреда на "И." ЕООД в размер на 26 393 500 /неденоминирани/ лева и от това са настъпили значителни вредни последици на "И." ЕООД в размер на 26 393 500 /неденоминирани/ лева, пропуснатите ползи, невъзможността дружеството и държавата да разполагат със сумата и случаят е особено тежък, като присвояването е в особено големи размери, представляващо особено тежък случай - престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 282, ал. 3 вр.ал. 2 вр.ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

2. В периода 23.06.1993 г. до 30.06.1993 г. в гр. С., в качеството си на длъжностно лице - управител на "И." ЕООД, като извършител в съучастие с П. Д. К., -представител на СД "К.-П.", като подбудител и помагач, присвоил чужди пари на стойност 10 250 000 /неденоминирани/лева, собственост на "И." ЕООД, връчени на С. К. П. в това му качество и поверени му да ги пази и управлява, като съгласно сключен договор за съвместна дейност от 23.06.1993 г. № 358/24.06.1993 г. между СД "К.-П." и "И." ЕООД на стойност 250 000 английски лири /, равностойни на 10 250 000 /неденоминирани/лева за производство, бутилиране и дистрибуторска дейност на концентрирани алкохолни напитки в страната и чужбина, маркетингова дейност за пазара на посочените по-горе продукти, общата сума от 10 250 000 неденоминирани лева е преведена с Наредително писмо № 367/30.06.1993 г. на "И." ЕООД с управител С. П. до "Българска пощенска банка" АД и банково бордеро № 506817 от 30.06.1993 г. на същата банка по три сметки на СД "К.-П." - в ТСБанк- гр. П.- 2 100 000 лева, в ПЧБанка АД - гр. П. - 3 100 000 лева и в ЧЗБ "Агробизнесбанк"- гр. П. -5 050 000 лева, като за улесняване на присвояването С. П. е извършил и друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание-такова по чл. 282, ал. 3 във вр. с ал. 2 във вр. с ал. 1 от Наказателния кодекс - за това, че в периода от 23.06.1993 г. до 30.06.1993 г.в гр. С., в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение -управител на "И." ЕООД, нарушил и не изпълнил служебните си задължения и превишил властта и правата си, визирани в: Договор за възлагане на управление на еднолично търговско дружество с ограничена отговорност от 09.12.1992 г. между Министъра на търговията /принципала/ и С. П. /управител/- чл. 9, б. "б" - "Управителят има право да осъществява инвестиционната политика на дружеството при съгласуване с принципала" и чл. 12, б "а" - "Управителят е длъжен да уведомява в писмена форма принципала за всички обстоятелства, които са от съществено значение за дружеството"; Закон за сделките с валутни ценности и валутен контрол т. 1 - "Този закон урежда контрола, който се извършва върху сделките и действията с валутни ценности и има за цел да охранява установения в страната валутен режим", т. 2 - "На валутен контрол подлежат всички сделки и действия, имащи за предмет валутни ценности, сключвани и изпълнявани или извършвани от местни лица или местни лица и чуждестранни лица", т. 3 - "по смисъла на този закон валутни ценности са: а/ чуждестранни банкноти, монети, книжни пари, които са

законно платежно средство в чужбина"; Постановление № 15 на МС от 08.02.1991 г.-Чл. 1/1/ Всички плащания на територията на страната се извършват в български левове;Чл. 1/2/ Забранява се от 1 април 1991 г. продажбата в страната на стоки и услуги срещу чуждестранна валута;Чл. 3/3/ Необходимо е разрешение от Българска народна банка за следните преводи и плащания към местни и чуждестранни лица в чужбина ...3. Инвестиции в чужбина...; Чл. 3/4/ Разрешенията по ал. 3 се издават съгласувано с Министерство на финансите, а когато платещът е държавно предприятие или дружество с над 50% държавно участие - и с компетентния орган, който упражнява правото на държавата като притежател на капитала, с цел да набави за П. Д. К.-представител на СД "К.-П." имотна облага в размер на 10 250 000 /неденоминирани/ лева и да причини вреда на "И." ЕООД в размер на 10 250 000 /неденоминирани/ лева и от това да настъпили значителни вредни последици за "И." ЕООД в размер на 10 250 000 /неденоминирани/ лева, пропуснатите ползи, невъзможността дружеството и държавата да разполагат със сумата и случаят е особено тежък, като присвояването е в особено големи размери, представляващо особено тежък случай престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 282, ал. 3 вр.ал. 2 вр.ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

3. През периода 10.03.1993 г. до 19.03.1993 г. в гр. С., С. К. П. в качеството си длъжностно лице -управител на "И." ЕООД, като извършител, в съучастие с Р. М.- представител на израелската фирма "DPA T. S. LTD" - като подбудител и помагач, присвоил пари - 410 512,51 германски марки, равностойни на 6 596 115,01 /неденоминирани/ лева и 250 158 щатски долара, равностойни на 6 678 217, 96 /неденоминирани/ лева, с обща легова равностойност 13 274 332,97 /неденоминирани/ лева, собственост на "И." ЕООД, връчени на С. П. в това му качество и поверени му да ги пази и управлява, съгласно сключен договор за съвместна дейност от 10.03.1993 г между "И." ЕООД и "DPA T. S. LTD" със седалище в Израел- гр. Т. А. на стойност 500 000 щатски долара за разработка на нова визуална система за тестване на барабани и други метални части и изработването на прототип на такива машини, привличане на български и чуждестранни инвестиции за развитието на машината и извършване на маркетингова дейност за потребителите на пазара на машината и сумите от 410 512,51 германски марки и 250 158 щатски долара са преведени с Наредително писмо № 0162/19.03.1993 г.на "И." ЕООД с управител С. П. до Българска външнотърговска банка и банкови бордера на същата банка съответно с № 303368/19.03.1993 г. и № 303369/19.03.1993 г., както и банково суифт съобщение от същата дата, като за улеснение на присвояването С. П. е извършил и друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание, а именно такова по чл. 282, ал. 3 вр. ал. 2 вр. ал. 1 от Наказателния кодекс - в периода от 10.03.1993 г. до 19.03.1993 г. в гр. С., в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение -управител на "И." ЕООД нарушил и неизпълнил служебните си задължения и превишил властта и правата си, визирани в чл. 9 и чл. 12 от Договора за възлагане на управлението на еднолично търговско дружество с ограничена отговорност от 09.12.1992 г. между Министъра на търговията и С. П. - чл. 9, б. "б" - Управителят има право да осъществява инвестиционната политика на дружеството при съгласуване с принципа" и чл. 12, б "а" - "Управителят е длъжен да уведомява в писмена форма принципа за всички обстоятелства, които са от съществено значение за дружеството"; Закон за сделките с валутни ценности и за валутния контрол - т. 1 -"Този закон урежда контрола, който се извършва върху сделките и действията с валутни ценности и има за цел да охранява установения в страната валутен режим"; т. 2 - "На валутен контрол подлежат всички сделки и действия, имащи за предмет валутни ценности, сключвани и изпълнявани или извършвани от местни лица или между местни и чуждестранни лица"; т. 3 - "По смисъла на този закон валутни ценности са: а/ чуждестранни банкноти, монети, книжни пари, които са законно платежно средство в чужбина"; Постановление № 15 на Министерския съвет от 08.02.1991 г. - чл. 1/1/ Всички плащания на територията на страната се извършват в български левове;Чл. 1/2/ Забранява се от 1 април 1991 г. продажбата в страната на стоки и услуги срещу чуждестранна валута; чл. 3/3/ Необходимо е разрешение на Българска народна банка за следните преводи и плащания към местни и чуждестранни лица в чужбина...3. Инвестиции в чужбина...;Чл. 3/4/ Разрешенията по ал. 3 се издават съгласувано с Министерството на финансите, а когато

платецът е държавно предприятие или дружество с над 50% държавно участие -и с компетентния орган, който упражнява правото на държавата, като притежател на капитала, с цел да набави за Р. М. - представител на израелската фирма "DPA T. S." LTD имотна облага в размер на 13 274 332, 97 /неденоминирани/лева и да причини вреда на "И." ЕООД в размер на 13 274 332,97 /неденоминирани/ лева и от това са настъпили значителни вредни последици за "И." ЕООД в размер на 13 274 332,97 /неденоминирани/лева, пропуснатите ползи, невъзможността дружеството и държавата да разполагат със сумата и случаят е особено тежък- по чл. 203, ал. 1, вр. чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 282, ал. 3 вр.ал. 2 вр.ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

Недоволна от така постановената присъда е останала Софийска градска прокуратура, която в законоустановения за това срок е депозирала протест.

В протеста и допълнителните съображения към него се релевират оплаквания за необоснованост и неправилност на постановената първоинстанционна присъда. Оспорват се правните изводи на решаващия съд, свързани с несъставомерност на инкриминираното деяние, като се твърди, че съгласно Договора за възлагане на управление на ЕООД от 09.12.1992 г. между Министъра на търговията и подсъдимия в качеството му на управител на "И." ЕООД, последният не е могъл да извършва инвестиционна политика на дружеството, без съгласуване с принципала и в тази насока се застъпва становището, че по делото е безспорно установено, че С. П. е нарушил тези си задължения и е превишил правата си, сключвайки без да съгласува с Министерство на търговията инкриминираните договори. Освен това се твърди, че подсъдимият при сключването на договорите е нарушил и конкретно посочени разпоредби от Закона за сделките с валутни ценности и валутен контрол, както и такива от Постановление № 15 на МС от 08.02.1991 г. Акцентира се на обстоятелството, че от приложената по делото кореспонденция между С. П. и Министъра на търговията, могат да се направят заключения за субективната страна на деянието. Първоинстанционният съд е упрекнат и в това, че не е анализирал допуснатите от подсъдимия и посочени в обвинителния акт нарушения и неизпълнения на служебни задължения, с оглед деянието по чл. 282 от НК като улесняващо длъжностното присвояване. Моли се да бъде отменена протестираната присъда и да бъде постановена нова, с която подсъдимият С. П. да бъде признат за виновен и осъден по възведеното му обвинение.

В хода на съдебните прения пред въззивния съд, представителят на Софийска апелативна прокуратурата поддържа протеста по съображенията, изложени в него. В допълнение посочва, че направените от решаващия съд правни изводи не кореспондират на приетите от него фактически положения. Заявява, че съдът е изградил заключенията си по правото на базата на редакцията на чл. 201 от НК, която не е била в сила към момента на извършване на инкриминираните сделки и която съответно по-късно е била обявена за противоконституционна, а именно "разпореждането по чл. 201 от НК да е извършено в свой или в чужд личен интерес". Посочва, че основното, което следва да се има предвид е, че от доказателствата по делото се установява, че подсъдимият П. противозаконно се е разпоредил с повереното му за пазене и управление имущество на "И." ЕООД. В тази връзка, според прокурора, от съществено значение са следните обстоятелства: разпореждането е извършено от подсъдимия в нарушение на три норми, изрично посочени в обвинителния акт- 1.нарушение на договора за управление, в частта, в която инвестиционната политика на дружеството задължително е следвало да бъде съобразявана с волята на принципала /министъра на търговията/; 2. нарушение на Постановление от 1991 г., с което е забранено извършване на плащания във валута в страната и 3. нарушения на Закона за сделките с валутни ценности и валутния контрол. Всички тези обстоятелства налагат извода, че подсъдимият се е разпореждал с повереното му имущество като със свое, като в тази насока прокурора посочва и показанията на свидетелите М. и Б., според които, С. П. не е приемал съвети относно извършените разпореждания и е считал себе си за едноличен собственик на дружеството, от където се извежда заключение за промяна на отношението на подсъдимия към повереното му имущество .По-нататък, прокурорът посочва, че съгласно практиката на ВС, когато договора се ползва само като основание, за да бъде извършено присвояване, квалификацията на деянието винаги е длъжностно престъпление. По отношение субективната

страна на деянието твърди, че същата може да се аргументира с липсата на каквато и да е било предварителна документация, обосноваваща необходимостта от сключването на договорите, както и от водената кореспонденция между подсъдимия и Министерство на търговията, от чието съдържание се установява, че П. е знаел каква е процедурата при извършване на инвестиционна политика на дружеството, но съзнателно е заобиколил този ред, именно защото е целял да присвои средствата, които са му били предоставени. Моли да бъде отменена присъдата на СГС, в частта, в която подсъдимият е признат за невиновен в извършване на престъпление по чл. 202, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 201 във вр. с чл. 26 от НК, като предлага С. П. да бъде признат за виновен в осъществяването на горепосоченото престъпление, тъй като извършеното присвояване е в големи размери и да му се наложи наказание пет години лишаване от свобода и лишаване от право да заема държавна и обществена длъжност, свързана с пазене и управление на обществено имущество за срок от осем години. Прокурорът не поддържа протеста в частта по отношение съпътстващото престъпление по чл. 282 от НК, тъй като приема, че с неизпълнението и нарушаването на служебните задължения всъщност е извършено присвоителното деяние.

Защитникът на подсъдимия счита подадения протест от прокуратурата за неоснователен. Акцентира на това, че са били допуснати нарушения от страна на българските власти във връзка с искането им за екстрадиция на подсъдимия С. П. от Португалските съдебни власти, като в тази насока оспорва компетентността на Министъра на правосъдието да иска екстрадиция, както и посочения в искането давностен срок. На следващо място заявява, че свидетелите, разпитани пред САС са заявили, че паричните преводи са направени в полза на дружества, а не на физически лица, че за десет години по делото нищо не се е установило за израелското дружество. По-нататък посочва, че лицата, за които се твърди, че са действали като подбудители и помагачи на подсъдимия С. П. - Ж. Т., П. Т. и П. К. са оправдани по воденото срещу тях отделно наказателно производство ; че договорите, инкриминирани по делото са сключени за продължителен срок, така, че отговорността за изпълнението или неизпълнението на тези договори не следва да се носи само от С. П., но и от лицето, което е било управител на дружеството след него. Моли да бъде потвърдена присъдата на първоинстанционния съд като правилна и законосъобразна.

Подсъдимият С. П., редовно уведомен за заседанието пред САС, не се явява, поради което не взема становище по протеста.

Софийски апелативен съд след като прецени доводите, релевирани в протеста, становището на страните от съдебното заседание, материалите по делото и сам служебно на основание чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакувания първоинстанционен съдебен акт, намери за установено следното:

Преди да се занимае с делото по същество, настоящият въззивен състав намира за необходимо да направи две уточнения: На първо място, видно от съдържанието на протокола от 13.11.2009 г. по нохд 1760/2006 г., в хода на съдебните прения пред Софийски градски съд, представителят на Софийска градска прокуратура е изразил становище, че не поддържа обвинението срещу подсъдимия П. касателно сключения договор със СД "К. П.", тъй като от събраните в хода на съдебното следствие доказателства, се е установило, че дружеството "К. П." е възстановило главницата и лихвите по цитирания договор с "И." ЕООД, т.е, че щета реално не е настъпила за държавното дружество. Прокурорът не е поддържал обвинението и в частта за съучастие на подсъдимия П. с лицата П. Т., Ж. Т., П. К. и Р. М., последните действащи като подбудители и помагачи. Съгласно редакцията на чл. 318, ал. 2 от НПК/ ДВ бр. 109/23.12.2008 г./, действаща към момента на депозиране на протеста от прокурора срещу първоинстанционната присъда, прокурорът не може да подава протест срещу присъдата, ако тя е постановена в съгласие с направените от него искания. В случая, присъдата на решаващия съд, в частта относно оправдаването на подсъдимия С. П. за това, че при извършване на престъплението по чл. 203 от НК да е действал в съучастие с П. Т., Ж. Т., П. К. и Р. М., последните като подбудители и помагачи и в частта, в която същият е оправдан по повдигнатото му обвинение за длъжностно присвояване на сумата по договора с СД "К. П." е в съответствие с искането на прокурора, поради което, макар и да е подаден протест срещу присъдата и по

отношение на тези части от нея, същият не следва да бъде разглеждан. Ето защо, друга присъда, освен оправдателна в посочените части не би могло да бъде постановявана.

На следващо място, въззивната инстанция следва да обсъди дали на досъдебното производство са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила във връзка с исканата от българската страна екстрадиция на подсъдимия С. П. от компетентните власти на Република Португалия, така както твърди защитника на подсъдимия. Прочита на материалите по делото сочи, че с молба на Министъра на правосъдието на Р.България за екстрадиция на обвиняемо лице по сл.д. № 30/1994 г. на НСлС на Р.България от 15.05.1995 г. е поискано да бъде екстрадиран от Република Португалия българският гражданин С. К. П. за съдене за престъпление по чл. 203, ал. 1 във вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 201 от НК на Р.България, като в молбата е направено описание на фактическата обстановка, при която е извършено престъплението и която в най-съкратен вид се свежда до следното: на 23.03.1993 г. дружеството "И." ЕООД със 100% държавно участие, представлявано от С. П. е сключило договор за покупко-продажба на бензин А- 86 с ЕТ "П.-И. М." за 8 600 тона бензин на стойност 99 622 404 лева, която сума е постъпила по сметка на едноличния търговец. На 26.03.1993 г. "И." ЕООД, представлявано от С. П. е сключило договор с Министерство на отбраната на Р.България, с който продава на последния цитираното количество бензин. В последствие е сключен споразумителен анекс към договора от 26.03.1993 г., с който се променя количеството на бензина от 8 600 т.на 4 300 тона. ЕТ "П. -И. М." е фактурирал на "И." ЕООД 4 228,755 тона бензин, като са останали нереализирани платените предварително 4 300 тона бензин на ЕТ "П.-И. М.". На 30.07.1993 г. С. П. вместо да поиска възстановяване на сумата по недоставеното количество гориво, нарежда на фирма "П.-И. М." тази сума да се преведе в ТБ "Биохим" по лична сметка на лицето Д. Д., като превода на сумата е без правно основание и е извършено без разрешение на собственика-държавата в лицето на Министъра на търговията, с което С. П. е облагодетелствал Д. Д. и е нанесъл вреда на държавна фирма "И."ЕООД.По така цитираната молба на Министъра на правосъдието на Р.България, Касационния съд на Лисабон-Португалия с Решение № 371/3/95 г. от 07.08.1995 г. е разрешил екстрадирането на българския гражданин С. К. П..

Поради обстоятелството, че в хода на разследването по сл.д. № 30/94 г.на НСлС, след предаването на българския гражданин, са се събрали доказателства, уличаващи го в извършването и на друго престъпление, свързано със сключвани от него договори за съвместна дейност в качеството му на управител на държавното дружество "И." ЕООД и раздаване под различна форма на парични средства, собственост на И. ЕООД, поверени да ги пази и управлява в това му качество-длъжностно присвояване, за чието улесняване е извършено и престъпление по служба, като престъплението е извършено в съучастие с българските граждани П. Т., Ж. Т., П. К. и Р. М.- израелска гражданка, последните действащи като подбудители и помагачи и при условията на продължавано престъпление през периода 28.01.1993 г.до 30.06.1993 г., като причинените вреди за дружеството са в размер на 49 917 832,97 лв., с молба от 17.01.2005 г. на Министъра на правосъдието на Р.България, на основание чл. 14, ал. 1 б "а" от ЕКЕ е поискано от Република Португалия да даде съгласието си като екстрадираща страна, за това, екстрадираният за престъплението по чл. 203, ал. 1 във вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 201 от НК на Р.България български гражданин С. П., срещу когото е образувано сл.д. № 30/96 г. на НСлС да бъде подведен под наказателна отговорност и за друго престъпление, а именно по чл. 203, ал. 1 във вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 201 във вр. с чл. 282, ал. 3 във вр. с ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 26 от НК на Р.България, за което срещу него е образувано сл.д. № 40/98 г. на НСлС.

С решение № 2912/05-3 от 22.06.2005 г.на Лисабонски касационен съд е уважена разширената молба за екстрадиране за България на българския гражданин С. К. П. за водене на наказателни действия по наказателно дело № 40/98 г. на НСлС-С..

При така установените фактически данни, напълно неоснователно е възражението на защитата, че искането за екстрадиция е направено от некомпетентен орган. Към момента на депозиране от българските власти на искането за екстрадиция на С. П. от 15.05.1995 г. и към момента на подаване на допълнителното искане от 17.01.2005 г., приложимата правна уредба е Европейската конвенция за екстрадиция, ратифицирана както от Р.България, така и от

Р.Португалия. Съгласно Втори Допълнителен протокол към ЕКЕ, ратифициран със Закон, приет от Народното събрание на 27.04.1994 г. - ДВ бр. 39/10.05.1994 г., в сила за Р.България от 15.09.1994 г., в раздел V, чл. 5 се посочва, че чл. 12, ал. 1 от Конвенцията се заменя със следните разпоредби: "1.Искането се отправя в писмена форма и се адресира от Министерството на правосъдието на молещата страна до Министерството на правосъдието на замолената страна; независимо от това се допуска дипломатически път. Други начини могат да се договарят чрез пряко споразумение между две или повече страни". Цитираната норма ясно дефинира, че именно Министерство на правосъдието на молещата страна е компетентния орган, който отправя писмена молба за екстрадиция до Министерство на правосъдието на замолената страна, какъвто е и настоящият случай. Допълнителното изследване на въпроса дали Р.Португалия е ратифицирала Втория допълнителен протокол не е необходимо, тъй като ако тя в качеството си на замолената страна беше установила липса на компетентност на органа, направил както първоначалното, така и допълнителното искане за екстрадиция на българския гражданин С. П., не би допуснала такава и не би уважила разширената молба за екстрадиране на българския гражданин.

На следващо място, защитникът на подсъдимия твърди, че Лисабонския касационен съд е бил подведен за някой обстоятелства във връзка с исканата екстрадиция, като визира давностния срок за наказателно преследване за престъплението по чл. 203 от НК.За това престъпление към момента на неговото извършване и към момента на отправяне на искането за допълнителна екстрадиция на основание чл. 14, ал. 1, б. "а" от ЕКЕ, българският НК е предвиждал наказание лишаване от свобода от десет до тридесет години /в последствие предвидената санкция е смекчена, като е предвидено наказание лишаване от свобода от десет до двадесет години-ДВ бр. 75/2006 г./. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 2 от НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на петнадесет години за деяния, наказуеми с лишаване от свобода повече от десет години т.е давностния срок за претендираното продължавано престъпление изтича на 30.06.2008 г., така както е посочено в документите, придружаващи искането за допълнителна екстрадиция, съставени от молещата държава Р.България. В този смисъл изобщо не се набелязва некоректност при изчисляването на давностния срок по чл. 80, ал. 1 от НК.Друг е въпросът, че вероятно защитата има предвид изтичането на абсолютната давност за наказателно преследване по чл. 81, ал. 3 от НК, която обаче няма съществено значение за проведеното екстрадиционно производство, още повече, че този давностен срок е по -дълъг, а именно двадесет и две години и шест месеца.

По-нататък, защитникът на подсъдимия твърди, че по делото са налице непреведени на български език документи. Следва да се посочи, че документите, касаещи обвинението по настоящото дело са на български език, а ако защитата е имала претенции към превода на някой документ, същата е разполагала с възможност в рамките на две инстанционни производства да посочи и поиска неговия превод. На следващо място следва да бъде отбелязано, че всички томовете по делото съдържат опис на приложените в тях документи, като доказателствените материали, касаещи обвинението по настоящото дело, които са приложени в ксерокопия и на които се е позовал първоинстанционния съд, а и настоящата инстанция, са били заверени по надлежния ред от органа на досъдебното производство и в този смисъл наведеното от защитата възражение е неоснователно.

Оттук на сетне, въззивния съд констатира, че първоинстанционният такъв е изпълнил задълженията си за събирането на пълния обем доказателствени материали, необходими за цялостното изясняване на делото от фактическа страна. Това е сторил при стриктно спазване на предвидения процесуален ред, гарантиращ процесуалната им годност и възможността на базата на тях да се изграждат изводите на съда за релевантните по делото факти. Вярната интерпретация на доказателствата и средствата за тяхното установяване е позволила на първия съд да направи и верни фактически изводи, които се споделят от настоящият въззивен състав. Междувпрочем спор по фактите между страните не съществува. Действително САС намери за необходимо да проведе преразпит на свидетелите С. Б., К. М., Х. Б. и К. Д., доколкото Закона за изменение и допълнение на НПК, влязъл в сила на 28.05.2010 г. дава възможност при определени хипотези да бъдат прочетени показанията на свидетелите от досъдебното производство, както и предвид обстоятелството, че по отношение на

цитираните свидетели, настоящият съд установи противоречия между заявеното от тях пред първоинстанционния съд и пред органа на досъдебното производство, а също така и предвид демонстрираната от тях липса на спомен за важни обстоятелства от предмета на доказване по делото. В този смисъл, беше извършен преразпит на свидетелите Б., М., Б. и Д., след което и поради наличие на основанията по чл. 281, ал. 1, т. 1 и т. 2 пр.2 от НПК беше изпълнена процедурата по чл. 281, ал. 4 от НПК за приобщаване на техните показания от досъдебното производство. Информацията, предоставена от тези свидетели ще бъде предмет на обсъждане в мотивите по-долу.

След като извърши собствен внимателен анализ на всички доказателства и доказателствени източници, обсъждайки ги както по отделно, така и в тяхната логическа връзка и съвкупност, САС установи от фактическа страна следното:

Подсъдимият С. К. П. е роден на 15.05.19** г. в гр. В..Български гражданин е, с висше образование, женен, неосъждан, с ЕГН: ***.

С Разпореждане № 31/30.10.1991 г. на Министерски съвет на Р. България била създадена държавна фирма "И." ЕООД, регистрирана с Решение от 02.12.1991 г. на СГС-Фирмено отделение/т. 9 л.160-161 от сл.д./.

На 09.12.1992 г. подсъдимият С. П. бил назначен за управител на "И."ЕООД. Договорът за възлагане на управление от същата дата бил сключен между Министъра на търговията - св. А. П. - "Принципал" и подсъдимият С. П.. /т. 9 л. 162-168 от сл.д./. Длъжностните му права и задължения съгласно договора, включвали управление и стопанисване на имуществото на дружеството с грижата на добър стопанин /чл. 7 от договора/, оперативно управление на капитала на дружеството в съответствие със съществуващата правна уредба /чл. 8 б. "б" от договора/, осъществяване на инвестиционната политика на дружеството при съгласуване с принципала /чл. 9 б. "б" от договора/ и уведомяване с писмена форма принципала за всички обстоятелства, които са от съществено значение за дружеството /чл. 12 б. "а" от договора/.

1. С решение № 5139/26.09.1991 г. на Благоевградски окръжен съд била регистрирана фирма ЕТ "Л. - П. Т." със собственик и управляващ П. Т., със седалище - гр. П..

С трудов договор № 1 от 05.01.1992 г. във фирмата на длъжност "****" бил назначен съпругът ѝ - Ж. Т..

С пълномощно № 1382/26.08.1991 г. / т. 6 л.36 от сл.д./ П. Т. в качеството си на президент на фирма "Л." упълномощила Ж. Т. да я представлява пред съдилищата в Р.България, от нейно име и за нейна сметка да завежда дела по отношение на сделки от представляваната от нея фирма, да я представлява пред банки, фирми и организации във връзка със сделки на фирмата, както и да получава суми от същите при представяне на това генерално пълномощно.

На 28.01.1993 г. бил сключен договор за съвместна дейност между "И." ЕООД и фирма "Л О." с регистрирано седалище в гр. П., с цел извършване на съвместна дейност, изразяваща се в строителство, дървообработване, производство и търговия с мебели, транспорт на стоки в страната и чужбина, сервисна дейност и търговия с петролни продукти./т. 6 л.82-84/.

Едно от задълженията на "И." ЕООД било да предостави 1 000 000 щ.д. или левовата им равностойност най-късно в едномесечен срок от подписването на договора по сметка на ЕТ "Л О. - П. Т." в Балканбанк - клон П.. Фирма "Л О.-П. Т." от своя страна се задължавала да закупи машини и съоръжения на стойност 1 000 000 щ.д. за съвместната дейност, които да бъдат застраховани от името на "И. ЕООД.В договора било уговорено "И." ЕООД да получава 30% от годишна печалба, а срокът му бил три години. За "И." ЕООД договорът бил подписан от подсъдимия С. П., за "Л." - от Ж. Т., като бил поставен печата на ЕТ "Л.-П. Т." и записано под подписа на Т. "ген.пълномощно" без отразяване на номера му.

В изпълнение на задълженията си по договора за съвместна дейност, сумата от 1 000 000 щ.д. била преведена на два транша от "И. "ЕООД: на 05.02.1993 г. - 500 000 щ.д. с Наредително писмо до БВТБ № 0050/05.02.1993 г., подписано от подсъдимия П. и главния счетоводител - св. Т. В. /т. 6 л.85/ и било съставено банково бордеро; на 25.02.1993 г. - отново 500 000 щ.д. с Наредително писмо № 0084/24.12.1993 г., подписано от подсъдимия П. и св. Т.В.,

за което също било съставено банково бордеро. Първият транш от 500 000 щ.д. с левова равностойност 13 122 500 лв. при курс 26,245 лв. бил осчетоводен по разплащателна сметка на П. Т. в "Балканбанк" АД - клон П. на 09.02.1993 г. Към датата на получаване на сумата старото салдо по сметката било в размер на 18 819,00 лева.

Вторият транш от 500 000 щ.д. с левова равностойност 13 270 601,87 лв. при курс 26,5412 лв. бил осчетоводен по същата разплащателна сметка на 01.03.1993 г., като към тази дата сумата по старото салдо била в размер на 17,914,51 лева.

Общата стойност на преведената сума в български лева била 26 393 500 лв.

Преведените суми от "И." ЕООД не били използвани от фирма "Л.-П. Т. съгласно сключения договор - за закупуване на машини и съоръжения.

Видно от заключенията на съдебно-счетоводните експертизи / т. 1 л.90-102 и т. 1 л.149-164 от сл.д./, преведената сума от "И." ЕООД е осчетоводена в сметка на дружеството № 2221- "Дългосрочни инвестиции в асоциирани предприятия и малцинствени съучастия във валута", като дружеството не е получавало дивиденди и средствата не са възстановени. Същевременно анализът на движението на средствата по разплащателната сметка на П. Т. показва, че постъпилата валута е била продадена, а левовата ѝ равностойност е била прехвърлена в разплащателна сметка № 1300681 с титуляр ЕТ "Л." - гр. П., като освен това 170 000 щ.д. са били изтеглени в брой на 12.02.1993 г., на 05.03.1993 г. и на 26.03.1993 г. Експертизата, изследвайки оригиналните първични счетоводни документи и партидните листове за движението по разплащателна сметка № 1300681 в ТБ "Балканбанк" АД гр. П. е дала заключение, че прехвърлените средства са били изразходвани за погашения на кредити в банки, заплащания на такси, мита и акцизи, за вноски по социално осигуряване, участие в търгове, закупуване на материали и други разходи на фирмата, включително за телефонни услуги и др. Част от тях били теглени в брой от Т. или прехвърляни в други сметки на ЕТ "Л." в други банки. В заключение експертизата е констатирала, че чрез преведените на ЕТ "Л." средства от "И." ЕООД не са закупени машини и съоръжения и не са използвани по предназначение.

2. С Решение № 15613/07.01.1991 г. на Пловдивския окръжен съд била регистрирана КФ"П.", представлявана от П. К. и М. К.. С последващо решение на съда от 29.07.1991. М. К. била изключена като съдружник и към името на СД"П." била добавена фамилията на президента К..

На 23.06.1993 г. бил сключен договор за съвместна дейност между СД"К.-П." със седалище гр. П., представлявано от президента П. Д. К. и "И. " ЕООД, представлявано от управителя С. К. П., с цел обединение на усилията на двете фирми за производство, бутилиране и дистрибуторска дейност на концентрирани алкохолни напитки в страната и чужбина; бутилиране на вносни концентрирани алкохолни напитки; извършване на маркетингова дейност за потребностите на пазара за продуктите на съвместната дейност в страната с цел задоволяване на неговите потребности; маркетингова дейност за пазара на посочените по-горе продукти извън страната с цел осъществяване на износ на произведена продукция /т. 11 л.42-46 от сл.д./

Съгласно договора едно от задълженията на "И." ЕООД било да предостави на СД"К.-П." 250 000 английски лири или равностойността им в левове за осъществяване на съвместната дейност. СД"К.-П." имал задължение да организира и управлява съвместната дейност, да назначи персонал, да предостави складовата и магазинната база, с която разполага, да осигури снабдяването със суровини и материали и да предостави собствения си транспорт .Страните се споразумели и за процент от печалбата - 60% за "И." ЕООД и 40% за СД"К.-П.". Договорът бил сключен за три години, като за "И." ЕООД бил подписан от управителя С. П., а за СД "К. П." от П. К..

С Наредително писмо № 367/30.06.1993 г. на "И." ЕООД до Българска пощенска банка АД /т. 2 л.134/, подписано от гл.счетоводител - К. М. и подсъдимия П., било наредено да бъде продадена валута-250 000 английски лири и сумите в лева да бъдат преведени по сметки на СД"К.-П.-П.. Равностойността в лева на обща стойност 10 250 000 били преведени по сметки с титуляр СД"К.-П.", както следва:

- по сметка в ЧЗБ "Агробизнесбанк"-П. - 5 050 000 лв.

- по сметка в "ПЧБ" АД - кл. П. - 3 100 000 лв.

- по сметка в "ТСБ" АД - кл. П. - 2 100 000 лв.

Банковите сметки били определени от К. преди превеждане на сумите.

От заключенията на съдебно-счетоводните експертизи се установява, че преведените от "И." ЕООД на СД "К. -П." средства не били изразходвани по предназначение, съгласно клаузите на сключения договор. От тях 2 890 000 лв. били изтеглени в брой от П. К., 7 208 904,20 лв. били използвани за погасяване на дължими към банки кредити и 1.220,00 лв. - за плащане на такси по банковите операции. От общо преведените 10 250 000 лв., от К. били изразходвани 10 100 124,20 лв.

От проверка, направена от експертизата през м.май 2000 г.е видно, че договора е прекратен, възстановени са главница 10 250 000 лв. и лихва 6 824 335 лв., като СД "К.-П." няма задължения към "И." ЕООД.

3. На 10.03.1993 г. в гр. С. бил сключен договор за съвместна дейност между "И." ЕООД, представлявана от управителя С. П. и DPA T. S. LTD /D.P.A LTD./ със седалище в Израел - гр. Т. А., представлявано от Р. М. с цел обединение на усилията на дружествата за разработка на нова Визуална Система за Тестване на Барабани и други метални части и изработване на прототип на такава машина; привличане на български и чуждестранни инвестиции за развитието на машината и извършване на маркетингова дейност за потребностите на пазара от посочената машина./т. 4 л.88-90 от сл.д./

Съгласно договора, едно от задълженията на "И." ЕООД било да предостави финансови средства в размер на 500 000 щ.д.за осъществяване на съвместната дейност. D.P.A LTD имала задължение да организира и управлява дейността, да предостави всичкото оборудване, необходимо за съвместната дейност, да предостави екип и "ноу-хау". Страните се споразумели за процент от печалбата - по 50%.Договорът бил сключен за срок от шест месеца, считано от датата на подписването му, като същият се продължавал с още шест месеца, ако преди неговото изтичане никоя от страните не поиска неговото разваляне с тримесечно предизвестие.

Договорът бил подписан за "И." ЕООД от подсъдимия С. П., а за D.P.A LTD от неустановеното по делото лице Р. М..

С Наредително писмо № 0162/19.03.1993 г. на "И." ЕООД до БВНТБ-направление "Внос", подписано от гл.счетоводител -св. Т. В. и от подсъдимия П., договорената сума била преведена с две банкови бордера - № 303368/19.03.1993 г., за сумата от 250 158 щ.д. с легова равностойност 6 678 217,96 лв. и № 303369/19.03.1993 г. за сумата от 410 512,51 германски марки с легова равностойност 6 596 115,01 лв. /т. 12 л.133, т. 4, л.100 и л.101/. Общата стойност на двата превода е 13 265 894,25 лв.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че преведените средства от "И." ЕООД са осчетоводени в сметка № 2221 "Дългосрочни инвестиции в асоциирани предприятия и малцинствени съучастия във валута", срещу преведените средства дружеството не е получило акции, нито пък те са му били възстановени. Не е получен и приход от дружеството, като са направени допълнителни разходи за възнаграждения на адвокати в Израел.

С писмо изх. № 0195 от 06.04.1993 г., С. П. в качеството си на управител на "И." ЕООД, уведомявайки Министъра на търговията, че дружеството е сключило договор за съвместна дейност с израелското акционерно дружество DPA T. S. LTD, е отправил молба да му бъде дадено съгласие за превръщане на дяловото участие на "И." ЕООД в размер на 500 000 щ.д. плюс 300 000 щ.д. допълнително дялово участие в преференциални акции.

С писмо от 13.05.1993 г., издадено от Управление "Държавно участие в търговски дружества" към Министерство на търговията, е уведомен С. П. в качеството му на управител на "И." ЕООД, за това, че анализът на актуалното състояние на DPA LTD показва недобри финансови резултати и липса на възможност за генериране на ликвидност и за инвестиране, както и, че предоставените гаранции за формирането на прогнозираните парични потоци и планираната норма на възвращаемост и на инвестициите са ненадеждни. В писмото е

посочено и, че в сключения договор за съвместна дейност се забелязват пропуски и се поставя "И." ЕООД в неблагоприятно положение по отношение обезпечимостта на инвестициите, като същевременно с това, разпоредбите на устава на израелското дружество не поставят "И." ЕООД в равнопоставено положение спрямо останалите акционери. В заключение, Министерство на търговията е дало становище, че не е целесъобразно закупуването на акции при така предложените условия в DPA LTD, както и, че не следва да се правят други инвестиции, без да се предложат нови гаранции за тях.

С докладна записка, подписана от подсъдимия С. П. в качеството му на управител на "И." ЕООД от 25.06.1993 г. до Министъра на търговията отново е била отправена молба за решение на последния за закупуването на преференциални акции в DPA LTD на стойност 800 000 щ.д. и превеждането на необходимите само 300 000 щ.д. от страна на "И." ЕООД до 30.06.1993 г.

В писмо от 05.07.1993 г. на Министъра на търговията, адресирано до управителя на "И." ЕООД отново е посочено, че предоставените гаранции за прогнозираните парични потоци и възвращаемост са ненадеждни, че по договора за съвместна дейност "И." ЕООД е поставен в неблагоприятно положение, като МТ не счита за целесъобразно включването на дружеството като акционер в DPA.

Във връзка с цитираното по -горе писмо от 05.07.1993 г., била изготвена докладна записка от С. П. до Министъра на търговията В. К., в която същият е посочил, че именно поради причините, цитирани от служителите на министерството в предходната кореспонденция, че според договора за съвместна дейност "И." ЕООД е поставен в неблагоприятно положение, а в привилегировано- чуждия партньор съгласно устава на DPA, дружеството "И." е пожелало да стане акционер в DPA, като тогава вече ще бъде в контролиращо и привилегировано положение както и останалите партньори в DPA. В докладната записка е отразено, че именно това е причината да бъде поискано вложените по договора за съвместна дейност средства да бъдат трансформирани в привилегировани акции на "И." ЕООД в DPA.

За да приеме горната фактическа обстановка, въззивната инстанция обсъди гласните доказателствени средства: обясненията на подсъдимия, показанията на свидетелите Д. М., М. Л., К. М., Ц. Н., Т. Й., Х. Б., К. Д., С. Б., А. Г., А. К., Т. В., А. П., В. К., М. М., заключенията на съдебно-счетоводните експертизи, графическа експертиза, договор и документи за ЕТ "Л.-П. Т." договор и документи за СД"К.-П., договор и документи за DPA LTD, договор за възлагане на управление на С. П., както и останалите писмени материали, приложени по делото, относими към инкриминираното обвинение.

Основният спор по делото е правен и е свързан с това, дали описаната по-горе деятелност на подсъдимия С. П. може да се квалифицира като длъжностно присвояване. Отговорът на този въпрос, според настоящият въззивен състав е положителен и в този смисъл не се възприемат мотивите на първоинстанционния съд за това, че не са налице обективните и субективни признаци от състава на престъплението по чл. 201 от НК.

На първо място, за да е налице престъплението по чл. 201 от НК, законът изисква субектът му да има особено качество, а именно да е длъжностно лице. Както правилно е посочил и решаващият съд, подсъдимият С. П. несъмнено е имал качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, ал. 1, б. "б" от НК, тъй като по силата на договора му за управление с принципала на дружеството - тогавашния министър на търговията на РБ, му е била възложена ръководна работа в държавно предприятие - ЕООД с едноличен собственик държавата.

От обективна страна, за съставомерността на престъплението "длъжностно присвояване" е необходимо установяването на първо място, че длъжностното лице е присвоило чужди пари, вещи или други ценности и на второ място, че тези чужди пари, вещи или други ценности са били връчени в това му качество или поверени да ги пази или управлява. Доколкото С. П. е бил назначен за управител на "И." ЕООД, по делото не може да има спор, че инкриминираните от държавното обвинение парични суми по двата интересувачи ни договора /договора с ЕТ "Л. О.-П. Т." и договора с DPA T. S. LTD/, като част от партримониума на дружеството са били поверени на подсъдимия да ги управлява, именно в това му длъжностно качество. В тази насока, едно от основните задължения на управителя, съгласно Договора за възлагане на управлението на едноличното дружество с ограничена отговорност -чл. 8 б. "б" е

да организира управлението на дружеството като управлява оперативен капитал. Напълно правилно СГС е определил, че единствено спорният в настоящия процес въпрос, свързан с обективната страна на "длъжностното присвояване" е дали извършените от подсъдимия разпоредителни действия представляват "присвояване" по смисъла на закона.

За да е налице "присвояване" е необходимо да бъде установено неправомерно разпореждане на длъжностното лице с повереното му имущество като със свое, като фактическият състав на противоправното разпореждане може да бъде свързан с изразходване на средствата за лични нужди, облагодетелстване на трети лица, покриване на техни задължения и др. /Решение № 65/2003 г. на II н.о. на ВКС./. Все в тази насока, практиката на ВС е категорична, че "своенето" представлява промяна на отношението на дееца към повереното му имущество и се изразява в предприемане на действия по разпореждане с това имущество като със свое - в свой или в чужд интерес. Винаги, когато деецът промени отношението си към повереното му имущество и започне да го управлява и изразходва в свой или чужд интерес, той го свои и осъществява изпълнителното деяние на длъжностното присвояване по чл. 201 от НК / Решение № 33/2009 г. на II н.о. на ВКС; Решение № 369/2008 г. на II н.о. на ВКС/. Принципно противозаконното разпореждане с чуждо имущество може да се изрази в юридическо или фактическо разпореждане, като юридическото разпореждане е възможно да бъде осъществено и чрез гражданско-правна сделка, какъвто е и настоящият случай. Установените по делото обективни факти дават основание на настоящият въззивен състав да направи различен извод от този на първоинстанционния съд досежно промененото отношение на подсъдимия към повереното му имущество и разпореждането с него като със свое в чужд интерес. В тази насока, на първо място следва да се отбележи, че съгласно Договора за възлагане на управление, подсъдимият П. в качеството си на управител на "И." ЕООД е бил длъжен да осъществява инвестиционната политика на дружеството при съгласуване с принципала - Министъра на търговията. Видно от показанията на свидетелите С. Б. - зам. министър на търговията през 1993 г. и К. Д. - началник управление "Държавно участие в търговски дружества" към Министерство на търговията, разпоредителните действия при участие на държавно дружество в други дружества има разрешителен режим от принципала, като наред с това, при инвестиционна дейност на дружествата, управителят е задължен предварително да я съгласува с принципала. В информацията, предоставена от св. Бързашки, както пред въззивната инстанция, така и в приобщените показания от досъдебното производство, се съдържат данни и за това, че са били налице договори за съвместна дейност, сключени от "И." ЕООД с други дружества, за които е било необходимо съгласие на Министъра на търговията, като такова съгласие не е било искано от управителя, нито пък давано от принципала. Освен това, свидетелят е изяснил и, че съгласието на Министъра на търговията винаги е следвало да бъде писмено, като неговото обективизиране е ставало със Заповед на министъра, обстоятелство потвърдено и от св. Д.. От тези свидетелски показания, които са в кореспонденция с писменото доказателство - Договор за възлагане на управление, се налага извод, че при сключването на договорите за съвместна дейност с ЕТ "Л.-П. Т." и с DPA T. S. LTD, подсъдимият в качеството си на управител на "И." ЕООД е пренебрегнал задълженията си за тяхното предварително съгласуване с принципала, което пък от своя страна мотивира заключение за противоправност на извършеното от него разпореждането. Не би могло да се приеме, че същият не е знаел, че е необходимо такова съгласуване, доколкото Договора за възлагане на управлението на еднолично търговско дружество с ограничена отговорност от 09.12.1992 г. е бил подписан лично от подсъдимия и съставен в два екземпляра, по един за всяка страна. В тази насока, интерес представлява и факта, че С. П. е отказвал на св. Б., който правно е обслужвал държавното дружество да се запознае с Договора му за управление, под предлог, че същият се намира в Министерството и че това не е важно, като по отношение възможността П. да сключва договори за съвместна дейност, същият е уведомявал свидетеля, че това не е проблем на Б., че самият П. няма проблеми с Министерството и се консултира на достатъчно високо ниво./показания на св. Бойков от досъдебното производство, приобщени по реда на 281, ал. 4 от НПК/.

Независимо от начина на озаглавяване на двата инкриминирани договора по пункт първи и трети от обвинението, тяхното съдържание разкрива, че "И." ЕООД на практика е

инвестирали средства на дружеството с цел извършване на съвместна дейност с ЕТ "Л.-П. Т." и с DPA T. S. LTD, от която дейност същото по силата на договорите е следвало да получи процент от годишната печалба, което по същество представлява инвестиционна дейност, нуждаеща се от предварително съгласуване с принципала. Обстоятелството, че превода на паричните суми по сметки на цитираните по-горе дружества, в изпълнение на клаузите по сключените договори за съвместна дейност представлява инвестиционна дейност от страна на държавното дружество, се извежда и от това, че сумите са били осчетоводени в сметка № 2221 "Дългосрочни инвестиции в асоциирани предприятия и малцинствени съучастия във валута", видно от заключението на ССЕ.

На следващо място, към момента на извършване на паричните преводи по сметки на ЕТ "Л.-П. Т." и DPA T. S. LTD е било в сила Постановление № 15 на МС от 08.02.1991 г. за изменение на валутния режим. Съгласно чл. 3, ал. 3, т. 3 /в редакцията -ДВ бр. 2/92 г./ - "Необходимо е разрешение от БНБ за следните плащания към чуждестранни лица: инвестиции в чужбина, като видно от ал. 4 на същия текст "Разрешенията по ал. 3 се издават съгласувано с Министерството на финансите". С оглед на тези разпоредби е очевидно, че нареждайки плащания във валута към чуждестранно лице без съответните разрешения, подсъдимият не е спазил изискванията на Постановление № 15/91 г., като в тази си деятелност същият е бил подпомогнат и от служители от съответните банки, обстоятелство което не игнорира отговорността му. САС констатира, че прокуратурата неправилно е отразила в обвинителния акт, че "разрешенията по ал. 3 на чл. 3 от Постановление № 15 на МС от 08.02.1991 г. се издават съгласувано с МФ, а когато платецът е държавно предприятие или дружество с над 50% държавно участие-и с компетентния орган, който упражнява правото на държавата като притежател на капитала", тъй като така цитираната редакция на закона, не е била в сила към момента на извършване на инкриминираните преводи, а е приета през 1994 г./ДВ бр. 6/94 г./.

На следващо място, за правилната преценка дали разпореждането на длъжностното лице с повереното му имущество, осъществено в изпълнение на сключена от него сделка е противозаконно, от значение е изясняването на обстоятелствата, свързани с необходимостта от сделката за дружеството и дали тя би могла да произведе положителен резултат за него. Когато длъжностното лице, на което общественото имущество е поверено за управление, сключи неизгодна сделка, с цел да я използва като основание за разпореждане с обществено имущество в интерес на другата страна по сделката, е налице отговорност за длъжностно присвояване. /Решение № 25а /76 г. по н.д.21/76 г. на I н.о. на ВС /. В настоящият случай, анализът на съдържанието на приложените два договора /договор от 28.01.1993 г. с ЕТ "Л. -П. Т." и договор от 10.03.1993 г. с DPA T. S. LTD/ не сочи на изгодност на сделките за дружеството "И."ЕООД. Този извод, по отношение на договора с израелската фирма се потвърждава от данните, съдържащи се в проведената кореспонденция между подсъдимия и Министерство на търговията, по повод отправеното искане от П. за издаване на разрешение за закупуване от името и за сметка на "И." ЕООД на преференциални акции в DPA T. S. LTD. В приложените по делото две писма от 13.05.1993 г. и от 05.07.1993 г., издадени съответно от управление "Държавно участие в търговски дружества"към Министерство на търговията и от Министъра на търговията, изрично се сочи, че предоставените гаранции от израелска страна за формирането на прогнозираните парични потоци и планираната норма на възвращаемост и на инвестициите са ненадежни, както и, че в сключения договор за съвместна дейност се забелязват пропуски и се поставя "И." ЕООД в неблагоприятно положение по отношение обезпечимостта на инвестициите. Именно така посочените причини са били и мотив за С. П. да поиска разрешение от Министерство на търговията, вложените по договора за съвместна дейност средства да бъдат трансформирани в привилегировани акции на "И." ЕООД в DPA, като това обстоятелство е било посочено лично от подсъдимия в Докладната му записка до Министъра на търговията от 20.07.1993 г. Отделно от това, прочита на договора сочи на неговата не особено добра юридическа обосновка, която да гарантира интересите на държавното дружество, както по отношение правата на "И." ЕООД, така и досежно задълженията на израелското дружество.

Касателно договора с ЕТ "Л.-П. Т." също се констатира пропуски при юридическото му оформяне, които определено са в ущърб на държавното дружество. В този договор, целта на

съвместната дейност е твърде общо определена, не са посочени какви конкретни машини и съоръжения на стойност 1000 000 щ.д. следва да бъдат закупени от ЕТ, годишната печалба за "И." ЕООД е определена в нисък процент-30%, не са уредени хипотезите на прекратяване на договора, липсва обезпечимост на инвестицията, не са посочени документи, удостоверяващи правото на собственост или на ползване от страна на ЕТ "Л.-П. Т." върху цитирания в т. 2.1.1 от договора дървообработващ цех и цех за производство на мебели и върху посочените в т. 2.1.2 от договора автомобили, които дори не са индивидуализирани и др. При това положение, изхождайки от съдържанието на цитираните два договора, от липсата на какъвто и да е било положителен финансов резултат за "И." ЕООД следствие направените инвестиции, както и от обстоятелството, че по делото липсват доказателства подсъдимият, като управител на държавното дружество, преди сключването на договорите да е извършил проучване на надеждността на фирмите, с които договаря и тяхната финансова стабилност /липсва предходна кореспонденция между дружествата, насрещни оферти и др./, се налага извода, че сделките са били сключени с цел да бъдат използвани като основание за разпореждане с имуществото на дружеството в интерес на другата страна по договорите. В подкрепа на този извод са и обстоятелствата, посочени по-горе, а именно, че подсъдимият не е поискал съгласие от принципала преди извършването на тази инвестиционна дейност и не се е съобразил с цитираните разпоредби на Постановление № 15/91 г.

И на последно място, за промененото отношение на подсъдимия към повереното му имущество и разпореждането с него като със свое в чужд интерес съдим и от данните, съдържащи се в показанията на св. К. М., дадени както в хода на въззивното съдебно следствие, така и от приобщените й показания по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК от досъдебното производство, в които същата е заявила, че към 1993 г. "И." ЕООД е разполагала с доста средства в лева и във валута, като в резултат на сключваните договори за съвместна дейност, парите на дружеството почти са свършили, обстоятелство, за което свидетелката е уведомила С. П., на което той й отговорил, че е едноличен собственик и той се разпорежда. Свидетелката е дала показания и за това, че С. П. сам е сключвал договорите и сам се е разпореждал със средствата, като лично е посочвал сметките, по които следва да се преведат сумите по договорите. Все в тази връзка, не без значение са и показанията на св. Б., осъществявал правно обслужване на "И." ЕООД, в които същият е заявил, че е изразявал несъгласие по отношение изписването на отделни клаузи от договорите, пледирал е за по-задълбочени проверки и за по-дълго време, в което те трябва да се извършат. От приобщените по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК показания на този свидетел, се установява още, че същият многократно е разговарял със С. П. строго да съхранява интересите на "И." ЕООД във връзка със сключването на договорите за съвместна дейност, на което подсъдимият казвал, че това не е проблем на Б. и, че той е управителя на дружеството.

С оглед на всички изложени по-горе фактически обстоятелства, изводими от съвкупния доказателствен обем, се налага заключението, че С. П. се е разпоредил с чуждото имущество като със свое и по този начин е увредил конституционно защитените интереси на титуляра на правото на собственост, с което от обективна страна е реализирал състава на длъжностното присвояване.

От субективна страна, подсъдимият е действал с пряк умишъл, изводим от неговите обективни действия. Подсъдимият П. е сключил инкриминираните два договора за съвместна дейност без предварителни проучвания на надеждността на съконтрахентите. По делото липсват данни за водени преговори, отправяне на насрещни оферти, липсва предварителна кореспонденция между договарящите страни. Въпреки, че същият е бил предупреден от счетоводителя на дружеството св. М., че средствата на "И." ЕООД свършват, той е пренебрегнал това предупреждение, изтъквайки, че е едноличен собственик и той се разпорежда. Пренебрегнал е и предупрежденията на св. Б. да съблюдава интересите на дружеството. За обстоятелството, че подсъдимият е знаел, че следва да съгласува с принципала инвестиционната си политика и въпреки това си задължение е сключил процесните договори, свидетелства лично подписания от него Договор за управление, където изрично са уредени тези му задължения, както и водената кореспонденция между него и Министерство на търговията. В подкрепа знанието му за това, че инвестиционната дейност подлежи на

съгласуване, са и действията му по искане на разрешение за трансформиране на вложените по договора за съвместна дейност средства в привилегировани акции на "И." ЕООД в ДРА. Всички тези обективни данни сочат, че подсъдимият много добре е съзнавал, че инвестиционната дейност на дружеството подлежи задължително на съгласуване с принципала, но напълно съзнателно е заобиколил предвидения ред, именно защото е целял да се разпорежи със поверените му средства като със свой в чужд интерес.

С оглед на изложеното, настоящият въззивен състав отмени протестираната присъда и призна подсъдимия за виновен в извършването на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 201 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, като го оправда по първоначално повдигнатото обвинение по чл. 203, ал. 1 във вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 201 във вр. с чл. 282, ал. 3 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК; за това, че за улесняване на длъжностното престъпление е извършил и друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание-чл. 282, ал. 3 във вр. с ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК; за това в продължаваното престъпление да се включва деянието, осъществено за периода от 23.06.1993 г. до 30.06.1993 г.; за разликата в стойността на предмета на престъплението от 39 667 832,97 /неденоминирани/ лева до 49 917 832,97 /неденоминирани/ лева, както и за това подсъдимият да е извършил деянието в съучастие с П. Т., Ж. Т., П. К. и Р. М., четиримата действащи като подбудители и помагачи.

Деянието, за което въззивния съд призна подсъдимия П. за виновен е извършено при условията на продължаваното престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК. Подсъдимият е извършил две деяния, които по отделно осъществяват състава на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, като последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото.

За да е налице квалифицирания състав на длъжностно присвояване по чл. 203, ал. 1 от НК е необходимо длъжностното присвояване да е в особено големи размери, представляващо особено тежък случай. Действително предмета на престъплението-39 667 832,97 неденоминирани лева е в особено големи размери, тъй като изчислена на базата на минималната работна заплата към м.март 1993 г., която е била 1200 лв., сумата представляваща особено големи размери е 168 000 лв. За да се приеме, че извършеното престъпление е особено тежък случай по смисъла на чл. 93 т. 8 от НК е необходимо да бъде установено, че е налице изключително висока степен на обществена опасност на деянието и дееца. Случаят е особено тежък, когато извършеното деяние, с оглед обективните си свойства и елементи, далеч надхвърля обикновения случай на същото престъпление т.е е с изключително висока степен на обществена опасност и е извършено от деец със също такава степен на обществена опасност и с висока степен на вина. В настоящият случай, деянието с оглед на неговите обективни характеристики, начин на извършване, последици, както и предвид обстоятелството, че се касае за продължавано престъпление, разкрива завишена степен на обществена опасност. За разлика от него обаче, деецът не може да бъде окачествен като личност с изключително висока обществена опасност. Подсъдимият П. е неосъждан, с висше образование, винаги е упражнявал трудова дейност, като е заемал престижни постове в различни учреждения, семейно ангажиран е, няма противообществени прояви. При това положение и доколкото не се установява длъжностното присвояване да представлява особено тежък случай, липсата на една от двете кумулативни предпоставки по чл. 203, ал. 1 от НК прави невъзможно нейното приложение, поради което и съдът оправда подсъдимия П. по първоначално повдигнатото му обвинение по чл. 203, ал. 1 във вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 201 във вр. с чл. 282, ал. 3 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, като го призна за виновен и го осъди по чл. 202, ал. 2, т. 1 от НК. Предвид стойността на присвоеното имущество САС прие, че е налице квалифициращият белег "големи размери".

В обвинителния акт, прокуратурата е повдигнала обвинение за извършено длъжностно присвояване от С. П., което е било улеснено от и от друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание, а именно престъплението по чл. 282, ал. 3 във вр. с ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК.

Съгласно Постановление № 2/80 г. по н.д. 2/80 г. на Пленума на ВС на Р.България, за да е налице престъплението по чл. 282 от НК е необходимо длъжностното лице да нарушава служебните си задължения /когато извършва дейност, несъобразена с установените изисквания на заеманата длъжност/ или да не изпълнява служебните си задължения /когато не изпълнява правно задължение т.е бездейства по служба/ или да превишава властта или правата си /когато излиза извън рамките на своята компетентност/. Когато нарушаването или неизпълнението на служебните задължения, превишаването на властта или правата са изразени в самото присвояване, деянието на длъжностното лице следва да се квалифицира по чл. 201 от НК, какъвто е и настоящият случай. Ето защо, въззивната инстанция оправда подсъдимия за това, че за улесняване на длъжностното престъпление е извършил и друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание-чл. 282, ал. 3 във вр. с ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК.От друга страна, в обвинителния акт, като нарушени и неизпълнени служебни задължения са визирани норми от Закона за сделките с валутни ценности и валутен контрол -т. 1, т. 2 и т. 3 от същия. Прочита на тези разпоредби сочи, че се касае за общи правила, посочващи предмета на уредба в закона и неговата цел; дефиниращи кои сделки и действия подлежат на валутен контрол и кои са валутните ценности по смисъла на закона, като инкриминираните разпоредби не предписват задължения, чието нарушаване или неизпълнение да бъде санкционирано. По отношение на разпоредбата на чл. 3, ал. 4 от Постановление № 15 на МС от 08.02.1991 г., инкриминирана в обвинителния акт, съдът взе отношение в мотивите си по-горе, като посочи, че същата е некоректно отразена. Що се отнася до чл. 1 от същото Постановление, тук отново сме изправени пред една обща норма, регламентираща единствено, че всички плащания на територията на страната се извършват в български лева.

Както беше посочено вече, прокурорът, участвал в първоинстанционното производство не е поддържал обвинението по отношение на деянието, включено в рамките на продължаваното престъпление по пункт II от обвинителния акт- сделката със СД "К.-П.", както и по отношение на това, че длъжностното престъпление е извършено в съучастие с П. Т., Ж. Т., П. К. и Р. М., четиримата действащи като подбудители и помагачи. В съответствие с неговото искане е постановена присъдата на първоинстанционния съд, поради което и протест в тази част, с оглед на действащата тогава правна уредба, не е могло да бъде депозиран. Независимо, че в нарушение на закона, такъв е бил подаден и въпреки промяната в нормата на чл. 318, ал. 2 от НПК, протестът, както вече беше отбелязано не следва да бъде разглеждан. Противното означава подсъдимият да бъде поставен в по-неблагоприятно положение, а прокуратурата да черпи права от собственото си непрецизно поведение. Ето защо, по отношение на деянието по пункт II от обвинителния акт не би могло да се постанови осъдителна присъда, а и доказателствата по делото не сочат, че подсъдимият е извършил длъжностно присвояване на сумата от 10 250 000 /неденоминирани/ лева, представляваща равностойност на 250 000 английски лири по договора за съвместна дейност от 23.06.1993 г., сключен между "И." ЕООД и СД "К.-П.".С оглед на тези обстоятелства, САС оправда подсъдимия П. за това в продължаваното престъпление да се включва деянието, осъществено за периода от 23.06.1993 г. до 30.06.1993 г., както и за разликата в стойността на предмета на престъплението от 39 667 832,97 /неденоминирани/ лева до 49 917 832,97 неденоминирани лева.

Освен по изложените по- горе причини, както и предвид факта, че Ж. Т., П. Т. и П. К. са били оправдани в отделно наказателно производство, водено срещу тях, а също така и във връзка с обстоятелството, че по делото няма каквито и да е било доказателства за това Р. М. да е подбудила или подпомогнала длъжностното присвояване, осъществено от С. П., САС оправда последният да е действал в съучастие с посочените четири лица.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че към момента на довършване на продължаваното престъпление по настоящето дело, действащата разпоредба на чл. 201 от НК е била в редакцията, приета със ЗИДНК /ДВ бр. 10 от 05.02.1993 г./ .Впоследствие текста на чл. 201 от НК е допълнен /ДВ бр. 50 от 01.06.1995 г./, като след думите "поверени му да ги пази или управлява" е записано "като се разпорежи с тях в свой или в чужд личен интерес".С Решение № 19 на Конституционния съд /ДВ бр. 97 от 03.11.1995 г./ допълнената част от законовата уредба е обявена за противоконституционна и тя не се прилага от влизането в сила

на Решението на КС. В тази връзка, защитника на подсъдимия твърди, че на основание чл. 2, ал. 2 от НК, следва да бъде приложен по-благоприятния закон, който е § 19 от ЗИДНК /ДВ бр. 50/95 г./, тъй като той въвежда допълнителен елемент от обективна страна, който трябва да бъде установен и според който, деянието е несъставомерно, ако субекта на престъплението се разпорежда противозаконно в полза на юридически лица. Разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от НК предвижда, че ако до влизане на присъдата в сила последват различни закони, се прилага най-благоприятния за дееца. Правната теорията и съдебната практика са категорични, че най-благоприятният закон може да бъде този, действал по време на извършване на деянието или към момента на постановяване на присъдата, или пък такъв с междинно действие. Във всички тези случаи обаче, не се има предвид приложението на текст, който е обявен за противоконституционен и който след влизане на решението на КС изобщо не може да бъде прилаган. В случая не става въпрос за обичайното изменение на конкретна законова разпоредба, налагаща преценка за приложението на по-благоприятен закон за дееца, а за изменение, действало в един кратък период от време, обявено за противоконституционно и в този смисъл направеното възражение от страна на защитата е неоснователно. Прилагането към настоящият момент на норма, обявена по надлежния ред за противоконституционна, би довело до ново нарушение на Конституцията, както и на основните начала на правовата държава.

При реализацията на наказателната отговорност на подсъдимия С. П., въззивната инстанция констатира следното:

За престъплението по чл. 202, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 201 от НК, законодателят е предвидил наказание от три до петнадесет години лишаване от свобода. Като отчете степента на обществената опасност на деянието "длъжностно присвояване" по принцип, която е висока, с оглед отношенията, които се засягат с него и степента на обществената опасност на дееца - невисока, с оглед данните за личността му и като прецени наличните смекчаващи отговорността обстоятелства-чистото съдебно минало на подсъдимия, трудовата и семейната му ангажираност и изминалия значителен период от време от датата на осъществяване на деянието-17 години, както и отегчаващите такива-стойността на предмета на престъплението, значително надхвърлящ квалификацията "големи размери" и при спазване на разпоредбата на чл. 54 от НК счита, че необходимото и адекватно и на целите по чл. 36 от НК наказание, което П. следва да понесе, е четири години лишаване от свобода. В тази насока, съдът съобрази и обстоятелството, че подсъдимият следва да бъде оправдан за едно от деянията, включени в рамките на продължаваната престъпна дейност, както и за това, че е извършил престъплението в съучастие с други лица, което пряко се отразява на степен на обществена опасност на конкретното деяние, в посока на нейното намаляване.

На основание чл. 61 т. 3 и чл. 59, ал. 1 от ЗИНЗС, САС определи първоначален "общ" режим на изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода", като подсъдимият С. П. следва да бъде настанен в затворническо общежитие от открит тип.

На основание чл. 202, ал. 3 във вр. с чл. 37 т. 6 от НК, въззивната инстанция лиши подсъдимия П. от право да заема ръководна работа и работа, свързана с управление и пазене на имущества на държавата, на общините, на кооперациите, на обществените организации и на други юридически лица, в които те участват, за срок от четири години. При преценка размера на това наказание, съдът се съобрази с тежестта на извършеното, с конкретното длъжностно качество, което подсъдимият е заемал към момента на осъществяване на деянието по настоящето дело, а също така съобрази и разпоредбата на чл. 49, ал. 2 от НК.

Независимо, че в нормата на чл. 202, ал. 3 от НК се предвижда виновният да бъде лишен от права и по чл. 37 т. 7 от НК, съгласно чл. 50, ал. 1 от НК, наказанието лишаване от право да упражнява определена професия или дейност, се налага само, ако упражняването на съответната професия или дейност е несъвместимо с характера на извършеното престъпление. В настоящият случай, предвид професията, която има подсъдимия/ неговото образование е висше военно/, тя не е несъвместима с характера на осъщественото от него престъпление, поради което и САС не наложи наказанието по чл. 37 т. 7 от НК.

Съгласно разпоредбата на чл. 202, ал. 3 от НК, съдът може да постанови конфискация на имуществото на дееца, като в случаите по ал. 2 на чл. 202 от НК,

конфискацията може да бъде на част или на цялото имущество. В настоящият казус въззивният съд счете, че не следва да се възползва от предвидената в горната разпоредба възможност, изхождайки от данните за личността на подсъдимия и най-вече, отчитайки изключително отдалечения период от време от момента на извършване на деянието - повече от 17 години, поради което налагането на наказанието конфискация на част или на цялото имущество на подсъдимия, би било неоправдано тежка репресия.

С оглед изхода на делото-осъдителна присъда, на подсъдимия С. П. бяха възложени в тежест и направените на досъдебното и съдебно производство разноси в размер на 3000 лв., както и 5 лв.д.т.за служебно издаване на изпълнителен лист.

По изложените от фактическо и правно естество съображения, СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД постанови присъдата си.